

JĀNIS PABĒRZS

SATIKŠANĀS

Satikās skatieni.

Manas acis

tik brīvas kā meža bites

pavasārī.

Un tavas acis

tik brīvas kā plaukstošas lazdas

pavasārī.

Un meža bites brīvās

un spītīgi spurainās lazdas

bija tik ļoti

vienas otrām vajadzīgas.

Satikās divu cilvēku rokas...

Satikās divu cilvēku lūpas...

Kad varavīksnes ceļā
dzērves aizlido, -
drīz snigs...

Un snieg un snieg.
Sniegs sakrīt
manos matos,
krīt uz pleciem.
Jau snieg.

Bērns, satver mazo
sniegpārslu,
pie lūpām pieliek,
un domā,
ka tā ir
laime.

Bet laime izkūst...

Pār zemi klājas sniegs -
zeme kļūst balta un tīra.
Pār zemi klājas ilgas,
ilgas pēc pavasara.

Jau atgriešanās ceļā
manas dzērves
k dziedot
aizlido...

ADVENTES MOTĪVS

Tik klusa nakts...

Aiz sienas
ritmā vientulīgā
vecs pulkstenis
kaļ laika zāģim zobus.

Tik klusa nakts...

Vēl Viņš
nav piedzimis;
vēl nejūt Viņa domas.

Tik klusa nakts...

Tikšķ pulkstenis -
kaļ laika zāģim zobus.

Tik svēta nakts...

Un mirdzošs miers pār zemi,
un zvaigžņots debessjums
Liek domāt man par Tevi, Dievs -
Tēvs

VAN GOGAM

Kāda apžīlbinoša saule!
Un pelēks, pelēks sniegs...
Un vārnu bars trauc,
un vārnu bars krauc.
Melnā mākonī
no saules
tieši uz tevi,
tieši uz mani.

Vai jānogriež sava auss,
lai kurlie sadzirdētu?
- Lai aklie saredzētu,
vai jāšķiras no acs?

Kāds žilbinošs klusums
visapkārt!
- Dusiet mierīgi,
vārnu bars...